Мури якісь, хтось ридає на мурах,
А перед мурами степ...
Де б це, скажи мені, вірний мій джуро,
Ми опинилися, де б?

Мрія далека про соняшний виплив –
Пасмуга світла бліда.
Хто це отрути смертельної випив,
Хто це так рано рида?

Чуєш? Зозулею хоче злетіти,
Хоче у далеч кудись...
Чув те квиління жіноче, що вітер,
З мурів здійнявшись, доніс?

Я б, – каже, – в зелень його перенесла,
В зелень з кривавих калюж!
Дайте мені ви для синяви весла!
О, не даєте... Чому ж?..

Чуєш? Ридає до вітра, до сонця...
Впала на камінь, ячить...
О, який сумний, заплаканий сон це!
О, яка гірка це мить!

Прага, 1923.